trosečník

292 / 33

ročník VI.

17. srpna 2026

foto Irča K.

Milí přátelé!

Když se rozezněly zvony Strahovského kláštera, vstal jsem a vstoupil do procesu života.
Pustil jsem si zprávy, pak přepnul na Námořní vyšetřovací službu. Načež dávali Smrt v ráji, potom To je vražda, napsala. Nevydržel jsem to dlouho, to raději Komisaře Rexe. Pak šel Big Ben, následovaly Vraždy v Kitzbühlu a Stíny smrti. Pak jsem šel do hospody.
Byl to pěkný den. Nejhorší byly ty zprávy… ☺

KORUNY CÍSAŘŮ A KRÁLŮ – STÁLÁ EXPOZICE

Jen málokdy se vám naskytne příležitost obdivovat na jednom místě mistrovské kopie korun, které nosili čeští králové, císaři i další významní evropští vladaři. V turnovském muzeu na vás čeká i v letních měsících jedinečná stálá expozice „Koruny císařů a králů", která vás přenese do světa středověké moci, symbolů a mimořádného zlatnického umění.

V komorním prostoru s neopakovatelnou atmosférou uvidíte špičkové kopie korunovačních klenotů, které vytvořil turnovský zlatník a výtvarník Jiří Urban. Jeho práce si získaly uznání doma i v zahraničí a jsou součástí významných výstav i sbírek.

Obdivovat můžete například Svatováclavskou korunu, císařskou korunu Svaté říše římské nebo Svatoštěpánskou korunu uherských králů. Každá z nich vypráví vlastní příběh a připomíná významné osobnosti evropských dějin – Karla IV., Zikmunda Lucemburského i další panovníky.

Expozici doplňuje jediný další exponát – precizní kopie jednoho pole drahokamové mozaiky z kaple Svatého Kříže na Karlštejně, která umocňuje výjimečnou atmosféru celého prostoru.
Přijďte se zastavit, obdivovat mistrovskou řemeslnou práci a nechat se okouzlit krásou korun, které po staletí symbolizovaly moc, odpovědnost i historii evropských zemí.
Těšíme se na vaši návštěvu denně kromě pondělí.
https://www.muzeum-turnov.cz/expozice/koruny-cisaru-a-kralu/

/ David Jakoubě

Turnovské kulturní tipy:

pátek 21. srpna od 19 hodin před Střelnicí
Tony Beat
Tony Beat je populární regionální rocková a bigbítová kapela z Turnova. Parta zkušených místních muzikantů hraje jak vlastní autorskou tvorbu, tak známé

i méně známé rockové hity v originálních aranžích. Mezi jejich známé autorské skladby patří písně jako Brácho pojď, Neboj malá nebo Rozpolcená.
Vstupné dobrovolné

sobota 22. srpna od 19 hodin před Střelnicí
Naopak
Svérázné trio Naopak z Dobříše a České Lípy si na svých koncertech posluchače získává živelným vystoupením, které je nabito energií, originálním zvukem a písněmi ze života. Autorská dvojice Martin Kleki Podešva a Petra Zajíčková si repertoár rozdělují rovným dílem za občasné výpomoci kapelníka Martina Zajíčka.
Na podzim roku 2021 vychází debutové album AJ LAF JŮ, které mapuje průřez desetiletou tvorbou. Tramp-folkové písně, převážně o láskách a neláskách, jak jinak než ze života Klekiho a Petry. Mastering provedl zvukový mistr Petr Los ze studia WonderLost v Českém Lípě a náběry se pořizovali ve studiu Brloh v Novém Boru.
První pokusy o veřejné vystoupené uskutečnil Naopak v lednu 2011 na oblastním kole Porty v Komárově. V dalších letech se Naopaci zúčastňovali různých soutěžích po celé republice včetně finálových a semifinálových vystoupení na Portě v Řevnicích a autorské Portě v Ústí n/L.
Moto: „Každé vystoupení je výzva, každé vystoupení je veliká radost, každé vystoupení je hrozná dřina. Prostě si užíváme každé hraní“.
Vstupné dobrovolné

středa 26. srpna od 21 hodin v letním kině
Husopas
Nenechte si ujít audiovizuální projekci pro malé i velké o napínavém příběhu člověka a divokých hus, příběhu o sounáležitosti, přátelství a přírodě pod širým nebem! Projekce Husopas není film ani přednáška. Je to setkání s člověkem, který se rozhodl zpomalit a naslouchat moudrosti divokých hus, které křižují naši oblohu více než 200 milionů let.
Janek Bednařík je horský vůdce, pilot a vypravěč, který se po letech v horách ocitl na životní křižovatce a hledal cestu, kudy dál. Odpověď našel během výchovy divokých hus, se kterými strávil rok a létal s nimi na rogale v krajině Českého ráje. Přijďte prožít napínavé vyprávění, které překračuje hranice přírody i lidského příběhu.
Základní vstupné 240 Kč

pátek 28. srpna od 19 hodin před Střelnicí
FD Band
Kapela vznikla v létě roku 2007 v podhoubí turnovské hudební scény. Na počátku společného zkoušení se věnovala převážně převzaté české tvorbě vybrané frontmanem kapely Frantou Tomášem. Postupem času se nabalovaly další a další skladby z širšího spektra interpretů i zemí původu. Nicméně veškerý repertoár zůstal zaměřením stejný a to ryze bigbeatový, až rockový. Dle počátečních písmen ve jménech a přezdívkách (Franta, Falťák, Deky, Dan)

se kapela pojmenovala právě FD band. Kapela dnes vystupuje v obsazení : František Tomáš - kytara, zpěv, Dan Hybler - sólová kytara, zpěv, Jan Dékány - baskytara, zpěv, Aleš Nypl - kytara, zpěv, Pavel Faltus - bicí nástroje, Martin Holan - harmonika.
Zazní písně Petra Kalandry, Oborohu, Vladimíra Mišíka nebo Buty. A taky The Beatles, Erica Claptona, Lennyho Kravitze, Carlose Santany a dalších.
Koncert / Turnovské léto, před Střelnicí od 19:00, vstupné dobrovolné

turnovsko

TROSKY – 22. 8. Hradozámecká noc na Troskách (country, prohlídky, táborák)

MALÁ SKÁLA – Ve věku nedožitých 95 let nás opustila paní Eva Pánková. Dlouhá léta se starala o kapli sv. Vavřince a poutavě zde vyprávěla o historii Malé Skály. Čest její památce!

vyloveno z fejzbůčku

Zajimavá zprava od koalice různých spolků SOS Český ráj.
Odpůrci plánované stavby D35 Českým rájem vyzvali k opuštění severní trasy (10.08.2026)

„Odpůrci plánované stavby silnice Českým rájem vyzvali stát, Ředitelství silnic a dálnic ČR, ministerstva, kraje a obce, aby upustily od přípravy dálnice D35 v severní trase cenným územím a zaměřily se na jižní variantu.
Výzva je reakcí na informaci, že úsek Turnov - Úlibice je nově připravován v celé délce jako čtyřpruhová dálnice, to znamená projekt přepracovat a znovu projednat, uvedl předseda koalice spolků SOS Český ráj Jan Piňos.
D35 má být alternativou k přetížené D1, v roce 2029 bude končit v Úlibicích u Jičína. Český ráj je podle Piňose naší nejcennější národní krajinou.

„Neexistuje žádný oprávněný veřejný zájem, který by ospravedlňoval trasu dálnice středem Českého ráje. Absolutně převažujícím zájmem je zde ochrana přírody, krajiny a rekreační využití území, nikoli vznik nového dopravního koridoru napříč Českou republikou - s potenciálem napojení na mezinárodní dálniční síť, a s velkou dopravní zátěží," uvedl.

Jižní trasa znamená podle Piňose úsporu v desítkách miliard korun. „Stavebně - technicky je nesrovnatelně jednodušší a má nejmenší možné nepříznivé vlivy na přírodu, krajinu, na veřejné zdraví a životní prostředí," doplnil.

Takzvaná jižní varianta navrhuje vést silnici v trase I/16 a II/268 přes Jičín, Sobotku a Mnichovo Hradiště, čímž se vyhne středu CHKO Český ráj, ale cesta z Jičína do Liberce by se tak prodloužila a zvýšilo by se zatížení D10. Neřeší navíc napojení na Semily.

O trase a podobě silnice I/35, která odvede dopravu mimo zástavbu a zlepší spojení mezi Libereckým a Královéhradeckým krajem, se diskutuje čtvrt století. Plánovaná severní trasa je v územní dokumentaci obou krajů, dlouhá má být 35 kilometrů a součástí je přivaděč směrem na Semily.

Práce na stavbě zhruba za 30 miliard korun měly podle plánu začít v roce 2029, ministr životního prostředí Petr Hladík (KDU-ČSL) ale loni v prosinci v poslední den ve funkci zrušil projektu souhlasné stanoviska EIA, dopady na životní prostředí se tak musí posoudit znovu.

„Cílem této výzvy není bránit výstavbě dálnice D35. Akceptováním výzvy lze naopak dosáhnout rychlejší, šetrnější, bezpečnější a hospodárnější výstavby dálnice," uvedl Piňos.

Severní trasa je podle něj kvůli velkému množství zásadních překážek neproveditelná a nelze v její přípravě pokračovat. Pokračování příprav podle něj znamená další zpronevěru státních financí, a přineslo by jen oddalování stavby kvůli soudním sporům a občanskému odporu."

(Děti Země)

lomnicko

LIBŠTÁT –

JAK SE MĚNIL LIBŠTÁT A ŽIVOT V NĚM (2)

Samozřejmě řemeslná a podnikatelská činnost probíhala i k náměstí přilehlých ulicích.
„Na Beráňáku“, v jeho dolení částí, bylo pekařství pana Svobody. Naproti pak opravna obuvi pana Plichty. Na konci ulice, nalevo, byla velká budova „Katolák“, kde bylo pohostinství, které vedl pan Mečíř. V budově byl i velký sál, který později použil pan Plecháč ze Svojku, k umístění kina, „šestnácky“, jak se tehdy úzkému filmu říkalo.

Za mostem přes Olešku, který měl mostovku z povalů, měla v řadě domků na levé straně (v druhém z nich) čistírnu peří paní Bracháčková, a v posledním z nich truhlářskou dílnu pan Rohlíček. U cesty na „Hvízdalku“, měla ve svém domku, krejčovskou dílnu paní Kosařová, a v „Uprchláku“ bydlel kominík, pan Beránek. Ulice podél silnice na „Hranice“, byla také obsazena četnými živnostníky. Hned na jejím začátku, na levé straně, měl dřevěný kiosek, tzv. Boudu, pan Dittrich, válečný invalida. Prodával zde zeleninu, ovoce, a některé nápoje.

Komplex dvojdomí patrových budov zahajoval v přízemí prvního domu obchod s oděvy, prádlem a látkami pana Vedrala. Další dům, „Obecňák“, byl převážně obytný, i když zde byla umístěna úřadovna pošty, a v suterénu měl krejčovskou dílnu pan Štěpánek, po osvobození starosta obce. V dalším domě měl obchod „střižním zbožím, a výrobou prádla“ pan Klacek. Na konci ulice postavil pan Paikr obytný a provozní dům, kam přemístil do suterénu novou „lisovnu šťáv“.

Na pravé straně ulice bylo klempířství pana Vávry, a dále truhlářství a pohřební ústav pana Šimůnka. Na konci komunikace, v domě zvaném Gajďák, měl ordinaci pan Dr. Vaník a jeho „medik“ pan Jirouš. (České vysoké školy byly zavřeny). Dále, „na Hranicích“, byl hostinec se sálem, který provozoval a vlastnil pan Nožička, jinak „řídící učitel obecné školy“.

Na dolení ulici, z náměstí, byl v roubence, proti tenisovému hřišti, provozován „mandl ložního prádla“, a to paní, na jejíž jméno si nemohu vzpomenout, i když jsme byli jejími zákazníky. Na konci ulice byl „válcový mlýn“ pana Šafra, poháněný vodní turbinou. Naproti v zemědělském hospodářství a povoznictví pana Havla, které od něho později zakoupil pokrývač Báča a provozoval tu svoji živnost.

Ulice z náměstí na „Hoření konec a Bělou“ byla také plná živností. Na levé straně byla kovárna a auto opravna bratří Křížových, dále za „Farským potokem“, měl holičství starý pan Bedrník. Později zde byla umístěna „obecní sběrna mléka“. Na pravé straně ulice měl řeznictví pan Brož, vedle pak budova „požární zbrojnice“, na které byla za války umístěna i výkonná siréna, dle požadavku tehdejších předpisů. Vedlejší dům „U Devátých“, byl prodejnou potravin a koloniálního zboží. Prodávali i uhlí, a vlastnili i další benzínovou pumpu. V Libštátě byly celkem tři benzínové pumpy, přičemž počet aut nepřevyšoval deset.
Za Protektorátu byl benzín na příděl – a ten měl v omezeném množství jen pan Dr. Vaník, a tak se většina aut upravila na pohon „dřevoplynem“ nebo odložila do garáže.

Křižovatka „pod Kostelem“, byla počátkem tří komunikací, kde byly umístěny další živnosti. Cesta Na Vyšehrad“ byla roubena dalšími provozovnami, v roubené budově „první školy“ bylo pekařství pana Petráně, který se později

přestěhoval do Svojku, kde svoji profesi provozoval nadále. V protější budově měl truhlářskou dílnu pan Janata. Výše, „nad hřbitovem“, měl krejčovskou dílnu pan Martínek. Téměř na konci cesty měl živnost, malíř pokojů a natěrač pan Havlíček. Podél silnice „na Bělou“, na levé straně, měl kolářskou dílnu pan Škaloud. Dále napravo byla opuštěná továrna, (strojírna) pana Šťastného. Za tratí, „na Vršku“, byla známá hospoda pana Janaty, který provozoval i malý obchod smíšeným zbožím, stáčírnu piva a prodejnu uhlí. Pivo stočené do láhví rozvážel autem, škodovkou na dřevoplyn, do hospod v Košťálově, Kundraticích, Bělé, Tampli, Roztok a Kruhu.

Dále silnice pokračovala až k hranici katastru obce, kde na pravé straně byla budova bývalé obecní „tírny lnu“, nyní loděnice, kde byl umístěn tzv. „chudobinec“ pro nemajetné občany obce. Zde provozoval svoje řemeslo invalidní švec, pan Šimáček.
Silnice „na Lomnici“ byla též přístupem k dalším řemeslníkům.
Za mostem na levé straně byla kovárna pana Václavíka. Dále, podél cesty k evangelické faře, hned „u Skrbků“, měl dílnu (v garáži) výrobce dřevěných hraček pan Kozák. Vyráběl dřevěná autíčka, houpací koníky, panenky, atd.

V ohybu cesty byla v provozu pila a firma pana stavitele Svobody. Podél silnice, na pravé straně byla budova truhlářské dílny pana Koubleho, která byla ale prázdná a ve které si zařídili výrobnu drobných hospodářských strojů a nářadí „bratři Bergmanové“. Později si tuto výrobnu zřídili v opuštěné továrně „u Šťastných“.

Podél silnice, dále na pravé straně měl sedlářskou dílnu pan Hrubý. „Na Malé Straně“ provozoval, jen omezeně (nebyl benzín) „osobní autodopravu“ pan Šec. Celkem bylo provozováno na území Libštátu před válkou, za období Protektorátu, a v krátkém období po válce 67 drobných živností a dílen. Obec zaměstnávala i stálého „ponocného“, pana Fejfara, dále „obecního strážníka“, pana Dědka, a dva „hajné“, pány Rohlíčka a Jiříčku. Větší výrobnou byla „Kramářova textilní továrna“, kterou vlastnil pan Vodseďálek.

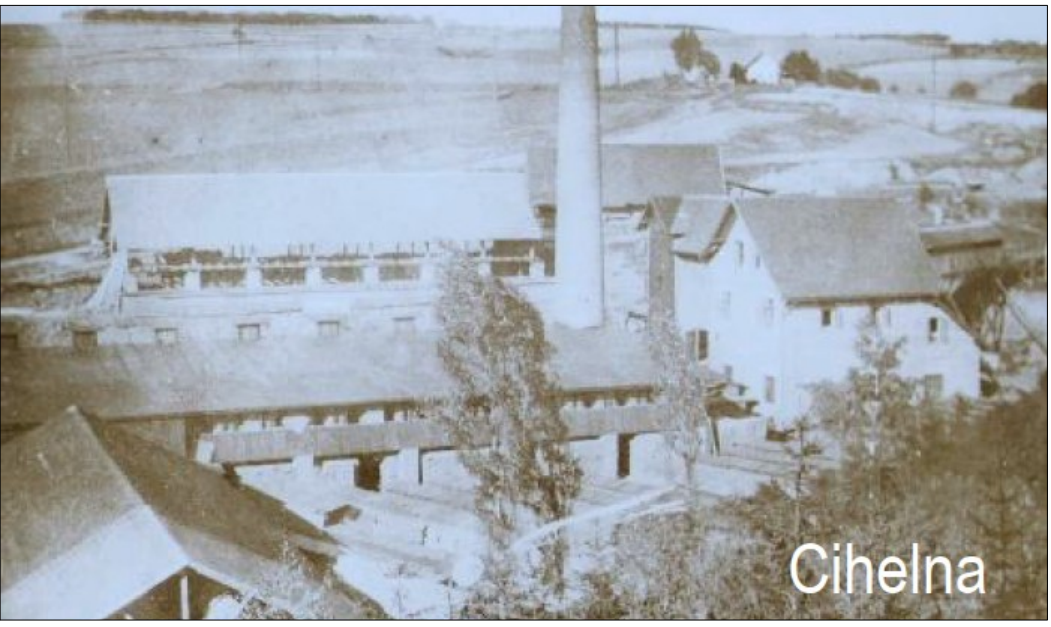

Dále pak „Morinova cihelna“, která byla po dobu války většinou mimo provoz, (stavební výroba byla minimální). Otevřena byla až po válce, a zaměstnávala převážně dělníky maďarské národnosti, kteří

bydleli na sále u Drešerů. Většina živnostníků měla, pokud jim to podmínky dovolovaly, i drobná hospodářství, která zejména za války pomáhala přežít, a řešit neutěšenou hospodářskou situaci v zásobování potravinami obyvatelů „Protektorátu“.
(pokračování příště)

/ Jaroslav Pavlů st., Libštátský zpravodaj

FOTOGRAFIE JE PRO MNE JAKÝMSI DOTAZOVÁNÍM

Pro Jaroslava Bártu je Lomnice nad Popelkou místem, kde má své kořeny. V rozhovoru, ke kterému jsme se sešli v Bártově vile, se vrací k dětství, mluví o jizvách na tváři města i o možnosti, jak proměnit autobusové nádraží v příjemný park. Vypráví také o síle analogové fotografie a o tom, že je potřeba důležité věci z minulosti připomínat.

Mnoho lidí Vás má určitě spojeného s touto vilou. Jak se dostala do Vaší rodiny? Kde se tu vlastně vzala a kdo v ní žil?

Secesní vilu si v roce 1913 nechal postavit továrník Horák podle plánu pražského architekta Václava Vejrycha v těsném sousedství své továrny. Můj tatínek

Bártova secesní vila byla postavena v letech 1911-13 stavitelem Robertem Niklíčkem dle projektu pražského ateliéru Vojtěcha Pikla a Václava Vejrycha. Vilu si nechal postavit Josef Horák, syn továrníka a starší bratr Františka Horáka, který si nechal postavit vlastní vilu (dnes Křížova vila). *Foto fp*

ji od jeho potomků koupil ve třicátých letech minulého století. Byl lékař a měl zde ordinaci. Všechno vzkvétalo až do doby, než začala válka. Později už ordinaci mít nemohl, ale dál tu všichni bydleli – tatínkova nemocná maminka a její sestra, babička ze strany mojí maminky, po narození já a můj bratr. Dole ve vile bydleli ještě nájemníci Talpovi.

Takže jste tu prožil dětství?

Ano, díky rodičům nádherné dětství v nelehké době. Až když jsem šel na vysokou školu, odstěhoval jsem se do Prahy, kde jsem pak založil rodinu. Celou dobu jsme však do Lomnice a do vily jezdili, později už tu bydlela jen moje maminka. V roce 1990, na Den lidských práv, jsem se se svou rodinou přestěhoval z Prahy zpátky.

Řekl byste tedy, že Vás to vždycky táhlo zpátky do Lomnice?

Určitě, ale není to jen Lomnicí samotnou. Je to dáno mnohem víc tím konkrétním místem, domem, kde mám svoje kořeny, spojené i s věcmi. Pro mne je velmi důležité, aby vazby zůstávaly zachované, protože z toho můžeme čerpat posilu a také vlastní vnitřní řád, v němž můžeme pokračovat a rozvíjet jej. Tento dům a dětství v něm pro mne byly a jsou zásadní.
Vila má zajímavou polohu, stojí mezi náměstím a hřbitovem. Jezdil tu kolem nás do kopce pan Josífek s pohřebními koňmi a krásným kočárem, to bylo slavnostní a důstojné. Já jsem vždycky moc rád navštěvoval hřbitov, pro utěšující ticho a nádherné stromy – procházel jsem se tam mezi náhrobky a četl nápisy, které mi přibližovaly osudy. Když jsem se dozvěděl, že jsem byl přijat na FAMU, moje první cesta vedla na hřbitov. Šel jsem tam vstřebat tu radost.

To jsme se rychle dostali od dětství k vysoké škole.

Mezitím jsem ještě studoval na střední sklářské škole v Železném Brodě. V té době už jsem maloval, kreslil a fotografoval. Cestou z Brodu domů jsem se také stavoval ve filmovém klubu v Semilech, kde se promítaly hlavně filmy tehdejší nové vlny – Chytilová, Němec a podobně. Večer jsem pak dojel vlakem do Košťálova nebo Libštátu a šel v deset večer pěšky domů, abych mohl ráno před šestou hodinou zase vstát a jet do školy. Filmy mě moc zajímaly, i na základě toho jsem se přihlásil na obor filmové kamery na FAMU. Byl jsem přijat napoprvé, ale po roce jsem zjistil, že jsem měl o jeho praktickém fungování jiné představy, a přestoupil jsem na obor fotografie, kterou jsem se intenzivně zabýval.

Jak jste se k fotografování v té době dostal? V rodině jste asi žádného fotografa neměli, tak proč jste se začal o focení zajímat?

V mojí rodině nikdo systematicky ne fotografoval. Jako dítě, asi v šesti letech, jsem musel podstoupit vytržení mandlí a za odměnu jsem potom od rodičů do stal svůj první jednoduchý fotoaparát Altisa. Ještě v nemocnici jsem udělal první obrázek a od té doby jsem vášnivě fotografoval. V té době určitě nebylo

všechno tak dostupné. Jak jste se učil fotit a fotografie pak i vyvolávat? Všechno to bylo samozřejmě časově mnohem náročnější než dnes. V Lomnici byl moc vzácný člověk, pan Škopek, který vedl fotografický kroužek. Mě i mého bratra Karla zasvětil do techniky fotografie, vyvolávání a zvětšování fotografií.
V úplných začátcích, jako malí, jsme filmy nechávali vyvolat u fotografa pana Jirouše, který nám z filmů pořídil malé fotografie. Později jsme si filmy sami vyvolávali a z nich zvětšovali foto grafie v temné komoře, kterou jsme si upravili v malé místnosti ve vile. Přijetí do prvního ročníku FAMU bylo podmíněno natočením krátkého filmu.
V srpnu 1968 jsem v Lomnici na osmimilimetrovou kameru rodičů natáčel svůj první a jediný film, který jsem na škole odevzdal. Zobrazoval radostné veselí, na něž navazují přeexponované záběry na kola s pásy tanků, jako kdyby to byl sen, načež následují záběry přesně exponované, které ukazují, že je to realita. Natáčel jsem to sice s obavami, ale aniž by si mě kdokoliv všimnul. Při fotografování však mě i bratra iniciativní příslušník VB zadržel, předvedl na stanici na náměstí a filmy z fotoaparátu jsme museli odevzdat.

<u>Film přímo z okupace, to je silné. Nakonec jste si ale ke studiu vybral místo filmu fotografii. Co vás na ní tolik zaujalo, že vás provází celý život?</u>

Asi jsem si to uměl pojmenovat až později, po letech, ale od začátku mne fascinovalo, že fotografie zastaví v čase to, co pomine. Na fotografii se k tomu můžete znovu a znovu vracet. Často v momentě fotografování něco nepostřehnete, ale na snímku máte možnost obrazem znovu procházet, vysledovat, co tam ještě bylo zajímavého, a hledat nové souvislosti.
A co považuji za nejdůležitější – fotografie je pro mne jakýmsi dotazováním. Skrze ten otisk skutečnosti je možné mít zpětnou reflexi a můžete přemýšlet, srovnávat.
Analogová fotografie mívala i právní aspekt, byla velice závažným dokumentem, důkazem hodnověrným pro jakékoliv posuzovaní, protože manipulace s ní byla nesmírně složitá. Dnes už je to samozřejmě jinak.

<u>Co je jinak?</u>

Dnes je fotografování spíše prostředkem dorozumívání, je tu místo slov. Když jste na výletě třeba na Humprechtu, neposíláte pohled, nepíšete o tom lidem v dopisu, nevyprávíte, ale „vyfotíte se“ a fotografii pak někde zveřejníte. Fotografování se stalo mnohem zkratkovitější. Dříve to byla „fotografie“, dneska je to jen „fotka“, což vyjadřuje tu rychlost pořizování. Vy také říkáte fotka a říkali to i všichni moji studenti na FAMU. Zmizel prvek, který byl podle mě zásadní, že to bylo jisté zamyšlení, zastavení. V nynější záplavě snímků, které lidé denně vytvoří, se ztratila určitá výjimečnost. S umělou inteligencí můžete dnes s fotografií udělat naprosto cokoliv. Ztratila se důvěryhodnost. Proto už nefotografuji. Poslední, čemu jsem se věnoval, byly panoramatické fotografie, které evokovaly rozhlížení se kolem mne. S fotografií jsem strávil spoustu let a plno času. Nestraním se jí, ale už mi stačí zastavit se na místě, které mne

zaujalo, a „snímek“ si pořídit jen uvnitř sebe. Důležitý je v tom moment setrvání, prodlévání v pozorování. Značnou dobu jsem fotografoval na kardan – velkoformátový přístroj s dvěma standartami a měchem mezi nimi, který musel být upevněn na stativ. Fotografovaný záběr se sledoval na matnici, kde byl vidět otočený vzhůru nohama, načež se na její místo vložila kazeta se svitkovým nebo plochým filmem a provedla expozice. Ta složitost vyloženě vyžadovala pomalost, uvážlivost. Důležité věci pro pochopení smyslu. To mne přivedlo k projektům komparativních fotografií, kdy jsem podle starých fotografií obdobnou technikou a fotografickým procesem pořizoval co nejpřesnější snímky současné – ze stejného místa, za podobných světelných a všech ostatních podmínek, aby se dva snímky pořízené v odstupu let daly exaktně porovnat, a tak mít možnost vysledovat, k jakým proměnám došlo. Od roku 1989 jsem tímto způsobem pořídil soubory snímků z Lomnice a dalších měst, abych nakonec podle Vilímkem vydané publikace Letem českým světem s kamarády fotografy po sto letech realizoval obsáhlý soubor skoro pěti set snímků. Výstava v Uměleckoprůmyslovém museu v Praze měla obrovský ohlas stejně jako publikace, kterou jsem v roce 1998 vydal a která byla vybrána mezi sto nejvýznamnějších fotografických publikací z celého světa.

Na FAMU jste později katedru fotografie i vedl. Dočetla jsem se, že jste tam úplně změnil koncept studia. Jak jste pracoval se studenty?

Vedoucím katedry fotografie jsem se stal roku 2002 a byl jsem jím sedm let. Dokonce jsem pracoval v kanceláři dlouholetého vedoucího pana profesora Šmoka. Ten mi v sedmdesátých letech předal můj film z okupace, který se jako školní materiál archivoval, se slovy: Tohle si vezmi domů, to tu raději nenechávej… Vymyslel jsem úplně nový systém vyučování. Studium jsem rozdělil do čtyř ateliérů – oborů: dokumentární, kreativní, plenérové a studiové fotografie. Vedoucí ateliérů, vybraní v konkurzu, si pak mohli do tematicky zaměřených dílen zvát odborníky odkudkoli, například malíře nebo jiné zajímavé lidi, kteří do oboru přinášeli nové vjemy. Také jsem zavedl a sám vyučoval nový předmět s názvem Projekt. Nebyl vázaný na ročník, ale každý ho musel jednou za studium absolvovat. Vždy měl nějaké téma, které se vztahovalo k událostem ve společnosti nebo krajině. Jezdili jsme třeba do míst zaniklých obcí a procházeli je. Studenty jsem vedl k tomu, aby krajinu, kterou fotí, nejdříve poznávali, debatovali o ní, stali se součástí celého procesu objevování toho místa, aby viděli souvislosti. Podíleli se i na výsledku – výstavě. Například v Boskovicích jsme vytvořili instalaci Paměť místa v židovské synagoze. Podlepené fotografie jsme umístili těsně nad dlažbou, na kterou studenti křídou na psali názvy všech zaniklých obcí. Po čase bylo možné vidět, jak se nápisy nohama procházejících lidí postupně stíraly – stejně jako se vytrácí lidská paměť. Paměť je vetchá, právě proto je potřeba důležité věci minulosti uchovávat. Bylo to výmluvné, hodně mě to zajímalo. V Boskovicích jsem se podílel i na festivalech pro židovskou kulturu. Při jedné z akcí jsem zjistil jména všech Židů, kteří odtamtud byli v transportech odvedeni, včetně míst, kde bydleli, vyrobil jsem cedulky s jejich jmény a ty lepil

ke zvonkům na domech, kde žili. Symbolicky se tak ti lidé vrátili zpátky do svých domovů.

Ta instalace mi připomněla váš podobný počin v Lomnici k uctění památky obětí okupace v roce 1968 a srpnové demonstrace 1969.

Tento projekt se uskutečnil 21. srpna 2019. Šli jsme z náměstí do Tyršova parku a každý, kdo se připojil, nesl před sebou na těle bílé plátno se jménem jedné z obětí. V parku jsme látky položili na zem a v rozích je zatížili dlažebními kostkami. Instalace tam zůstala do setmění. Jmen bylo celkem sto třicet sedm ze srpna 1968 a pět ze srpna 1969. Právě postoj k demonstracím v devětašedesátém roce považuji za vůbec nejzrůdnější projev tehdejšího komunistického režimu. Stříleli do vlastních lidí a zpětně si to ospravedlnili tzv. pendrekovým zákonem – to je prostě zvrácené. Obdobné veřejné konceptuální akce jsem realizoval i v Boskovicích a Plzni.

Máte v Lomnici oblíbená místa, která jste fotil? Nějaké zákoutí nebo kopeček? Řekl byste, že je naše město fotogenické?

Já to takto nerozděluji. Po studiu na FAMU se moje fotografie ubíraly spíše cestou, v níž musí být vždy přítomen kritický aspekt. Vždycky. Když vidíte, že je někde chyba, můžete se díky tomu poznání posunout. Nechcete, aby se příště opakovala. Tak vznikly například mé srovnávací fotografie různých míst v Lomnici nebo cykly z přelomu sedmdesátých a osmdesátých let Ulice a Okna. Zajímalo mne vždy vysledovat , co se v průběhu času na tom místě stalo, k jakým proměnám či poškozením došlo, co to značí.

A jak je na tom Lomnice? Vyrostl jste tu, pak jste byl nějaký čas v Praze, ale s rodinou jste se vrátil a žijete tu už desítky let. Jak vnímáte proměnu města očima fotografa?

Pamatuji si Lomnici svého dětství. Za naší vilou byl mělký úvoz vedoucí kolem hřbitova do Rybníček – na něm bylinky, květiny, kolem louky plné motýlů, vzlétaly křepelky, koroptve… Ve městě i okolní krajině bohužel dodnes vidím jizvy, které vznikaly od šedesátých let. Začalo to zbouráním dřevěných domků na náměstí – jakmile se vytrhne jeden zub, ostatní už hůře drží a začnou vypadávat. Pak na jejich místo jako z Marsu spadla ta „krychlička“, samoobsluha dole na náměstí. Vnímám to jako velmi destruovaný prostor. Náměstí má být fórum, uzavřený prostor pro shromažďování a potká vání lidí, ale tady se necitlivě prostor otevřel, aniž by se smysluplně zaplnil. Bohužel to pokračovalo dál i v devadesátých letech. Jako veliký zásah vidím zbourání hotelu Doležal. Malebné historické „kulisy“ města utrpěly. Najednou chybí návaznosti a souvislosti. Pohled na mnohá místa je stále ještě neutěšený.

To nezní moc dobře. Dá se s tím něco dělat?

Není to tak, že my dva teď situaci zachráníme nějakým nápadem. Je dobré přizvat renomované architekty se zkušenostmi, podobně jako k tomu kdysi přistou-

pil osvícený starosta Litomyšle. Ti mohou přinést nové impulzy, navrhnout stavby, které budou citlivě respektovat historickou zástavbu a jizvy zacelí. Podobně jako tady architekt Oldřich Liska realizoval na tehdejší dobu velmi moderní budovy divadla a spořitelny, dokládající rozkvět města. Vidím tu ale i pozitivní věci, úsilí o postupné zvelebení mnoha míst – návrat dlažby v některých ulicích, revitalizace středu náměstí, parkové úpravy a další. Ale především je v Lomnici obrovské množství kulturních i jiných aktivit, které často vycházejí z iniciativy samotných obyvatel. To mi připadá až zázračné. A okolní krajina, i přes některé rány, které dostala, je stále nesmírně vzácná a cenná, protože zůstala v podstatě nezkomercializovaná. Lidé odjinud potvrzují, že nejlepší je tady ten klid. Identické a původní části krajiny si musíme zachovat. A ještě, abych zmínil něco pozitivní ho, jako velký počin vidím kroky pana Doležala, který koupil a zvelebuje Továrnu Mastných. Tím Lomnici v mnoha směrech pomohl, vytvořil prostor, který je tu pro nás i pro turisty.

Byl jste v zastupitelstvu a v radě města. Měl jste tam šanci se na záchraně některých zákoutí podílet?

Impulzem, proč jsem chtěl být v zastupitelstvu, byla chystaná výměna dlažby chodníků na náměstí – tu původní mozaikovou měla nahradit betonová zámková. Proti tomu jsme tenkrát s Petrem Štěpánem vystoupili na radnici a podařilo se nám její výměnu zvrátit. Jsem za to dodnes vděčný, protože zničení historické dlažby by naše město zásadně poškodilo. Historická mozaiková dlažba je jako koberec, který spojuje a drží pohromadě celé náměstí i všechno, co se tam děje. Chodníky jsou tu velkorysé, skoro jako bulvár – krásné a široké.

Zapojujete se nějak i nyní do utváření podoby města?

Ano, zapojil jsem se do veřejné ankety, jak využít bývalou budovu Saigon. Autobusové nádraží je nyní prostě otřesné, to se nedá jinak nazvat. Když za mnou někdo přijede autobusem a je to to první, co vidí, tak je mi stydno. Je to s prominutím neutěšený buzerplac. Trápí mne to, a protože jsem v minulosti spolupracoval s některými architekty a na FAMU vedl seminář o architektuře, tak jsem na základě vypsané ankety oživil svoje úvahy nad řešením celého tohoto prostoru, kterými se delší dobu zabývám a probírám i s architektem. Každou stavbu, navíc budovu, která je v těsné blízkosti centra města, je nutné posuzovat v kontextu s okolím a jakékoliv změny řešit komplexně s celým dotčeným prostorem. Zde je nutné brát v potaz cenné budovy zámku, spořitelny a divadla. Prostor v jejich blízkosti by měl být esteticky koncipovaný s množstvím zeleně a s malou vodní plochou upomínající na pivovarský rybník. Prostor, který se až po začátek pivovaru stane parkem využívaným pro odpočinek, klidovou zónou s vyloučením autobusové dopravy. Autobusy a stání pro ně by měly být až v zadní části, kde je blízko i parkoviště a Penny. Budova Saigonu by měla nabízet služby, které tu evidentně chybí: restauraci – ideálně s terasou s výhledem do parkového prostoru, klubovnu pro teenagery, která by podchytila jejich aktivity, či hernu pro malé děti. Konkrétní využití může být pochopitelně

i jiné. Řešení by se mělo zadat někomu z renomovaných architektů, obdobně jako vznikly dobře pojaté stavby například v Nové Pace nebo v Turnově. Architektonicky cenné stavby divadla a spořitelny si to zaslouží.

<u>Tak uvidíme, jak to s autobusovým ná dražím nakonec dopadne. O Lomnici už toho zaznělo hodně, ale ještě mi řekněte, co byste si pro naše město přál?</u>

Přál bych si, aby lidé obecně ctili řád a uplatňovali etiku a další pozitivní hod noty. Aby dbali citlivě o krajinu, tu a tam zametli, uklidili, stali se hospodáři a byli si vědomi, že jsou součástí místa, na kterém se nachází. Přál bych Lomnici, aby se jí podařilo citlivě zacelit jizvy z minulosti na vzhledu města a malebnou krajinu kolem dokázala ochránit před rušivými zásahy.

<u>A co byste si přál pro sebe?</u>

Pro ostatní i pro sebe – každý den odvahu nežít se lží. S pravdou je to těžké, není snadné se jí dobrat, ale nepřistoupit na lež, to by mělo být snadné. V dnešní době obzvlášť důležité.

/ Miládka Burešová, *Lomnické rozhledy*
foto Matěj Bárta

Jaroslav Bárta (1948) vystudoval Střední uměleckoprůmyslovou školu sklářskou v Železném Brodě a následně obor umělecká fotografie na Filmové a televizní fakultě Akademie múzických umění v Praze (FAMU). Pracoval jako volný fotograf, v letech 1977–1987 jako fotograf podniku Stavby silnic a železnic. Mezi

jeho nejznámější práce patří fotografické soubory Ulice, Okna a Slavnostní zahájení. Jeho díla jsou zastoupena v mnoha sbírkách, mimo jiné v Musée National d'Art Moderne v Paříži. V roce 1990 stál u zrodu Asociace fotografů a stal se jejím prvním předsedou. Ve stejném roce se s rodinou vrátil z Prahy do Lomnice, kde o šest let později v podkroví rodinné vily otevřel Galerii Půda. V roce 1991 založil nakladatelství Studio JB zaměřené na obrazové publikace. V letech 1994–2002 byl členem zastupitelstva, v období 1998–2002 i členem rady města. Roku 1995 inicioval vznik občanského sdružení České foto. Společně s fotografy Zdeňkem Helfertem, Danielou Horníčkovou a Ivanem Luttererem zrealizoval unikátní projekt Letem českým světem 1898/1998. V roce 2001 se s Ivanem Dejmalem podílel na založení Společnosti pro krajinu a pořádání mezioborových konferencí o životním prostředí. V letech 2002–2009 vedl katedru fotografie na FAMU. Pro město vydal publikace Lomnice nad Popelkou a okolí (2010) a Lomnice nad Popelkou pohledem do minulosti (2012). Své vzpomínky zaznamenal pro projekt Paměť národa. V průběhu let se zabýval fotografií, grafickým designem a veřejnými konceptuálními akcemi, v současné době především architektonickým řešením výstav. Rád se toulá přírodou a pozoruje krajinu.

semily

Akce ve Fabrice 1861:

CAPELLA NOSTRA: VIVALDI | FISCHER

Ve čtvrtek 20. srpna od 19.00 rozezní Hodovní sál FABRIKY 1861 v Semilech barokní koncert se skladbami významných skladatelů A. Vivaldiho a J. C. F. Fischera v podání barokního souboru pardubické konzervatoře …

MÍTAP FEST

V pátek 21. srpna od 14.00 a v sobotu 22. srpna od 11.00 se přivítá FABRIKA 1861 v Semilech studentský festival Mítap Fest zaměřený na tvorbu a setkávání. Kromě živé hudby nabídne také výstavy, workshopy …

KOMENTOVANÁ PROHLÍDKA FABRIKY

V neděli 30. srpna od 15.00 proběhne ve FABRICE 1861 v Semilech pravidelná komentovaná prohlídka areálu, která se koná každou poslední neděli v měsíci. Návštěvníci se během prohlídky seznámí s historií …

jičínsko

JIČÍN – BITVA U JIČÍNA 1866 – 160 LET

Před 160 lety se krajina kolem Jičína stala dějištěm jedné z nejvýznamnějších bitev prusko-rakouské války. 29. června 1866 se zde střetly tisíce vojáků a boje

zásadně zasáhly Jičín i jeho okolí.
🕵️ Co se tehdy skutečně odehrálo?
Jak vypadaly armády Pruska a Rakouska? Kde bojovali Jičíňáci? Jak bitva probíhala a co přinesla obyvatelům města?
👉To všechno se dozvíte na venkovní výstavě Bitva u Jičína 1866, která připomíná 160. výročí války roku 1866.
👉Výstava vás provede nejen samotným průběhem bitvy, ale také příběhy lidí, kteří její důsledky zažili na vlastní kůži. Dozvíte se například, jak se Jičín po bitvě proměnil v obrovský lazaret – v Jičíně a okolí bylo podle dobové kroniky kolem 2 000 raněných.
📍 Venkovní výstava v Jičíně u Valdštejnova náměstí mezi kostelem sv. Jakuba a Valdštejnským zámkem
📆 Navštívit ji můžete až do konce srpna 2026.
Přijďte si připomenout události, které se před 160 lety odehrávaly přímo v krajině, kterou dnes známe a procházíme.
Zadavatel výstavy: Jičín - moje město, autor výstavy: Petr Lazurko , grafika: Jan Košíček, tisk: odvoka.cz, titulní fotografie: Jakub Podobský
(FB Dovolená v Jičíně)

JIČÍN – Regionální muzeum a galerie v Jičíně se s létem rozloučí již druhým Piknikem v koleji, a to 29. srpna 2026 od 19 hodin. Tímto Vás srdečně zveme. V letošním roce v koleji představujeme mladého výtvarníka, hradeckého rodáka a pedagoga SUPŠ Hořice Matouše Hrbka *(*1995)*. Výstava Slunce svoje světlo spouští sice končí až po festivalu Jičín – město pohádky, ale s letošní výstavní

sezonou se rozloučíme už na konci srpna. Konkrétně v sobotu 29. srpna vás zveme na druhý Piknik v koleji. Během večera se můžete těšit na komentovanou prohlídku výstavy i na koncert pardubické skupiny Gorale originale Pardubiciensis.
(Jana Schlesingerová)

SOBOTKA –

JIČÍN –

Regionální potravina
FESTIVAL
KRÁLOVÉHRADECKÉHO KRAJE
28. SRPNA 2026
ZÁMECKÝ PARK, JIČÍN
14:30 Pískomil se vrací
16:00 The Beatles Veteran Club
17:30 Kantoři
19:00 Benjaming's Clan
TO NEJLEPŠÍ
Farmářské trhy
Zážitková a vzdělávací akce
Poznej svého farmáře
ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA
Královéhradecký kraj
Jičín
WWW.KHK.CZ/FESTIVAL

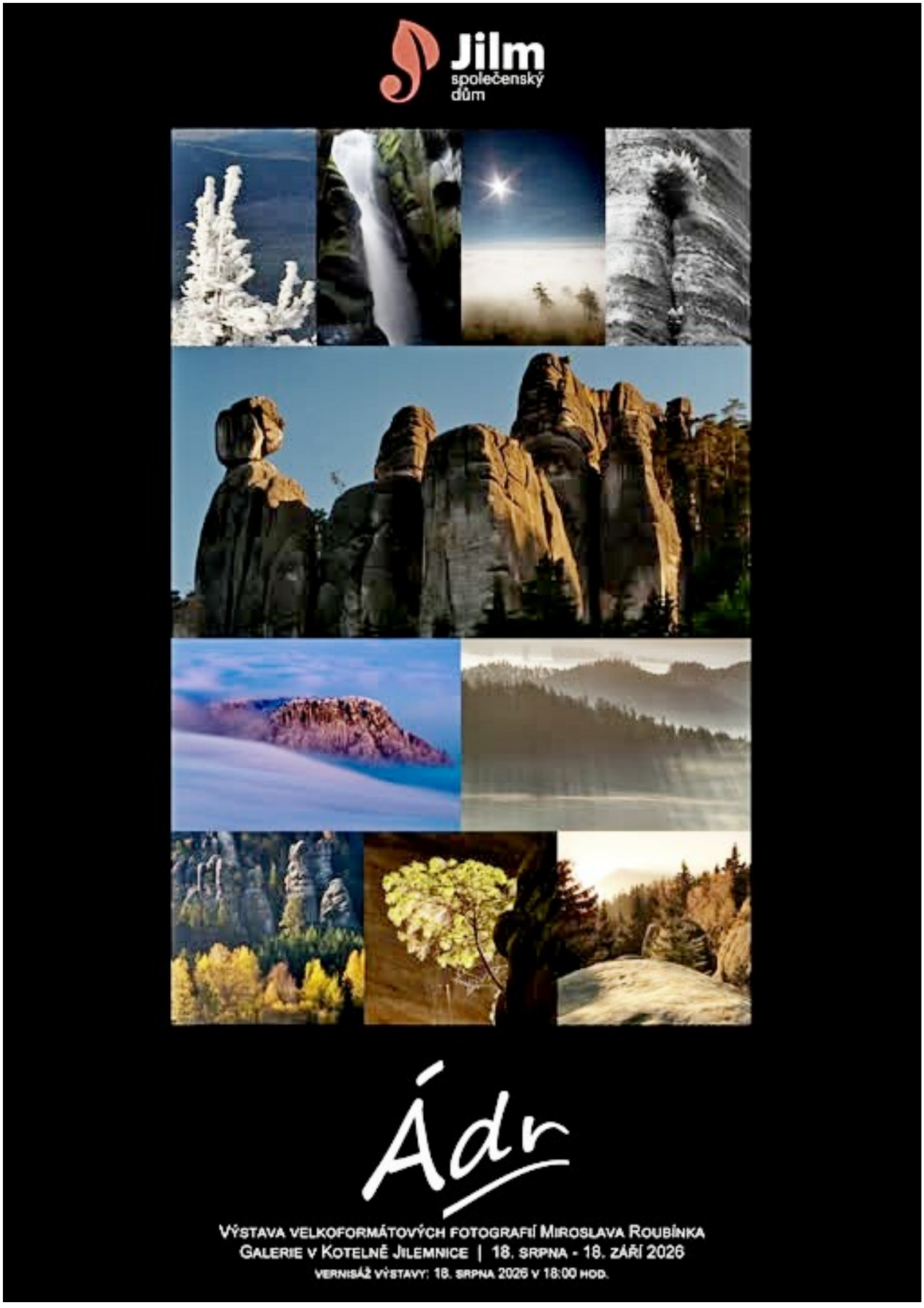
Jilm
společenský
dům
Ádr
Výstava velkoformátových fotografií Miroslava Roubínka
Galerie v Kotelně Jilemnice | 18. srpna - 18. září 2026
vernisáž výstavy: 18. srpna 2026 v 18:00 hod.

liberecký kraj

KOŘENOV – Muzeum v osadě Jizerka v Jizerských horách potřebuje kompletní opravu. Do střechy zatéká, na žulovém soklu budovy je prasklina, trámy jsou prohnilé, vyměnit potřebují okna, dveře i podlahy. Peníze na to chce muzeum získat od dárců. Rekonstrukce 137 let staré budovy, kterou vlastní nezisková organizace Český svaz ochránců přírody, si odhadem vyžádá deset až 12 milionů korun.

Kurátor muzea Pavel Byron uvedl, že práce by chtěli zahájit do dvou let. „Máme už připravenou veškerou výkresovou dokumentaci, stavební povolení a vše, co k tomu náleží. A teď jsme založili transparentní účet a budeme oslovovat movité sponzory v kraji," řekl Byron.

Kurátor muzea zatím nevidí šanci, že by mohli získat nějaký příspěvek od státu a o získání evropské dotace ani usilovat nebudou. „Jsme malé soukromé muzeum, které si provozem vydělá na to, aby frčelo. Takže nemůžeme ani pokrýt ten projekt dopředu ze svých peněz s tím, že nám ho pak zpátky proplatí. To u nás nepřipadá v úvahu," dodal kurátor.

Muzeum v nejvýše položené osadě Jizerských hor ročně navštíví kolem 2500 lidí. Kromě prohlídek stálých expozic, které jsou zaměřené na historii osídlení, sklářství a přírodu Jizerských hor, láká i na vzdělávací akce včetně pozorování místní oblasti tmavé oblohy. Navenek vypadá budova z roku 1889 zachovale, opravu už ale podle Byrona akutně potřebuje.

„Je to 137 let stará dřevostavba, která nikdy nebyla opravována kromě toho, že se v 90. letech dělala nová střecha. Takže až do výšky oken jsou trámy kolem dokola shnilé, to znamená, že se musí vyměnit. Musí se vyměnit i okna a opravit kamenný sokl, na kterém ten barák stojí. A je potřeba i nová sedlová střecha," uvedl. Budova potřebuje také novou kanalizaci, izolaci proti vlhkosti i únikům tepla či opravu interiéru. Pro expozice podle Byrona nechystají žádnou zásadní modernizaci, oprava budovy ale umožní celoroční provoz muzea. Nyní je otevřené od května do října o víkendech, o letních prázdninách se turisté dostanou dovnitř i ve všedních dnech.

Budova muzea byla původně základní školou. Postavená byla v době největšího rozmachu kdysi sklářské osady, která měla až 450 obyvatel a nyní jich má kolem 20. Pro výuku dětí tato budova sloužila až do 1962. Po druhé světové válce v ní bylo i sídlo národního výboru a později prodejna potravin, rekreační středisko či základna horské služby. Český svaz ochránců přírody budovu koupil v roce 1989 a na muzeum přeměnil v roce 1994
(Archiweb.cz)

mnichovo hradiště

náš jubilant

Jaroslav Lípa

22. srpna 1886 v Jičíně – 9. srpna 1966 v Praze

V roce 1893 se Lípova rodina přestěhovala z Jičína do Prahy do současné Holečkovy ulice čp. 777/39. Na různých smíchovských adresách pak bydlel po celý zbytek života, pokud zrovna nepobýval v zahraničí.

Absolvoval obchodní akademii v Praze a v letech 1906 až 1914 pracoval jako úředník Ústřední banky českých spořitelen.

7. února 1914 se oženil s Ludmilou (Lidmilou) Masarykovou (1890–1983), dcerou Ludvíka Masaryka a neteří T. G. Masaryka. Hned v létě téhož roku však musel narukovat do rakousko-uherské armády a 6. prosince 1914 v Srbsku upadl v hodnosti poručíka do zajetí. V roce 1916 se přihlásil do vznikajících československých jednotek československých legií v Itálii a posléze byl zařazen do 31. československého pluku. V roce 1920 byl demobilizován v hodnosti kapitána.

Ještě předtím, v říjnu 1918 se stal úředníkem nového československého velvyslanectví v Římě. Od roku 1920 do roku 1923 byl prvním československým konzulem v Miláně. Od prosince 1923 působil jako legační rada II. třídy československého velvyslanectví ve Washingtonu. Od 1. srpna 1932 byl jako chargé d'affaires pověřen vedením delegace v Rize a v červenci 1935 se stal prvním československým velvyslancem v Lotyšsku. Od července 1938 až do německé okupace působil jako velvyslanec v Jugoslávii. Po okupaci Československa a uznání Slovnského štátu Jugoslávií, byl v březnu 1939 nucen vydat svůj úřad německému velvyslanci v Bělehradě. Poté se v Jugoslávii podílel na organizaci pomoci uprchlíkům a organizování zahraničního odboje.

Po německém útoku na Jugoslávii v dubnu 1941 se mu podařilo přes Řecko, Turecko a Palestinu dostat do Londýna, kde se stal vedoucím referátu tamního MZV pro Balkán a Přední Východ. Od září 1941 byl současně akreditován jako vyslanec u exilové jugoslávské královské vlády a ještě na jaře 1945 byl jmenován vyslancem u Titovy vlády komunistické, již v létě 1945 však byl odvolán pro svoji kritiku nového bělehradského režimu. Do Prahy odeslal například několik zpráv o nespravedlnostech, zneužívání moci, potlačování opozice a nedemokratických postupech nové vlády.

Jaroslav Lípa se vrátil do Prahy a s manželkou Ludmilou a svými sestrami Eliškou a Libuší se usadil ve čtyřpokojovém bytě na Janáčkově

nábřeží čp. 84/9, tehdejším nábřeží Legií.
Od září 1945 působil jako odborový přednosta na Ministerstvu zahraničních věcí, odkud byl 31. března 1948, záhy po komunistickém převratu, v rámci očisty i vzhledem k překročení 60 let věku, přeložen do trvalé výslužby. V 50. letech byl komunistickým režimem určitou dobu vězněn, ovšem podrobnosti se nepodařilo dohledat. Zároveň měl být zbaven nájemního práva na byt na nábřeží, a to v rámci akci „B“, jejímž cílem bylo vystěhování „státně nespolehlivých“ osob mimo obvod Prahy a dalších měst v letech 1952–1953. Nicméně, o jeho pobytu na nábřeží existuje záznam v archivu bezpečnostních složek z roku 1958. Je tedy možné, že se sem mohl znovu později vrátit a nakonec se i dočkat konce svého života.

Jaroslav Lípa zemřel 9. srpna 1966 v Praze, ve věku nedožitých osmdesáti let. Místo jeho posledního odpočinku se nachází na Olšanských hřbitovech.

(zdroje FB Janáčkovo nábřeží, ÚSTR, Wikipedie)

pozdní sběr

LOMNICE n/P –

Do Hradozámecké noci se v Libereckém kraji zapojí příští týden v sobotu deset hradů a zámků. Lákat budou na netradiční prohlídky nebo koncerty, vyplývá z informací od pořadatelů.

Do celorepublikové akce se zapojí všech osm státních hradů a zámků v kraji. Na Bezdězu budou návštěvníci hledat tajnou chodbu, na Frýdlantě a Hrubém Rohozci je čekají scénky ze života panstva i sloužících, v Zákupech je bude provázet rakouský císař a na Grabštejně je pobaví průvodci příběhem spojeným s honem na bažanta. Koncert libereckého sboru Kvintus bude na Sychrově, talk show s Miroslavem Táborským na Lemberku a na Troskách návštěvníky čeká komentovaná prohlídka hradu, country kapela Four+ a táborák.

Hradozámecká noc se uskuteční i ve dvou památkách v kraji ve správě měst. Na zámku v Lomnici n/P budou mít pohádkovou stezku pro děti, komentované prohlídky od sklepa po půdu a hrát bude zámecký saxofonový orchestr. Na Valdštejně u Turnova návštěvníky čeká procházka romanticky nasvíceným hradem, při níž se setkají s významnými osobnostmi z historie hradu. (A11)

ZÁSADA –

SEMILY –

Michal Hrdý

Libor Giebl / sorry

seriál

Moc mne mrzí, že nekompletní – i tak cenné…
/ Jaroslav Veselý

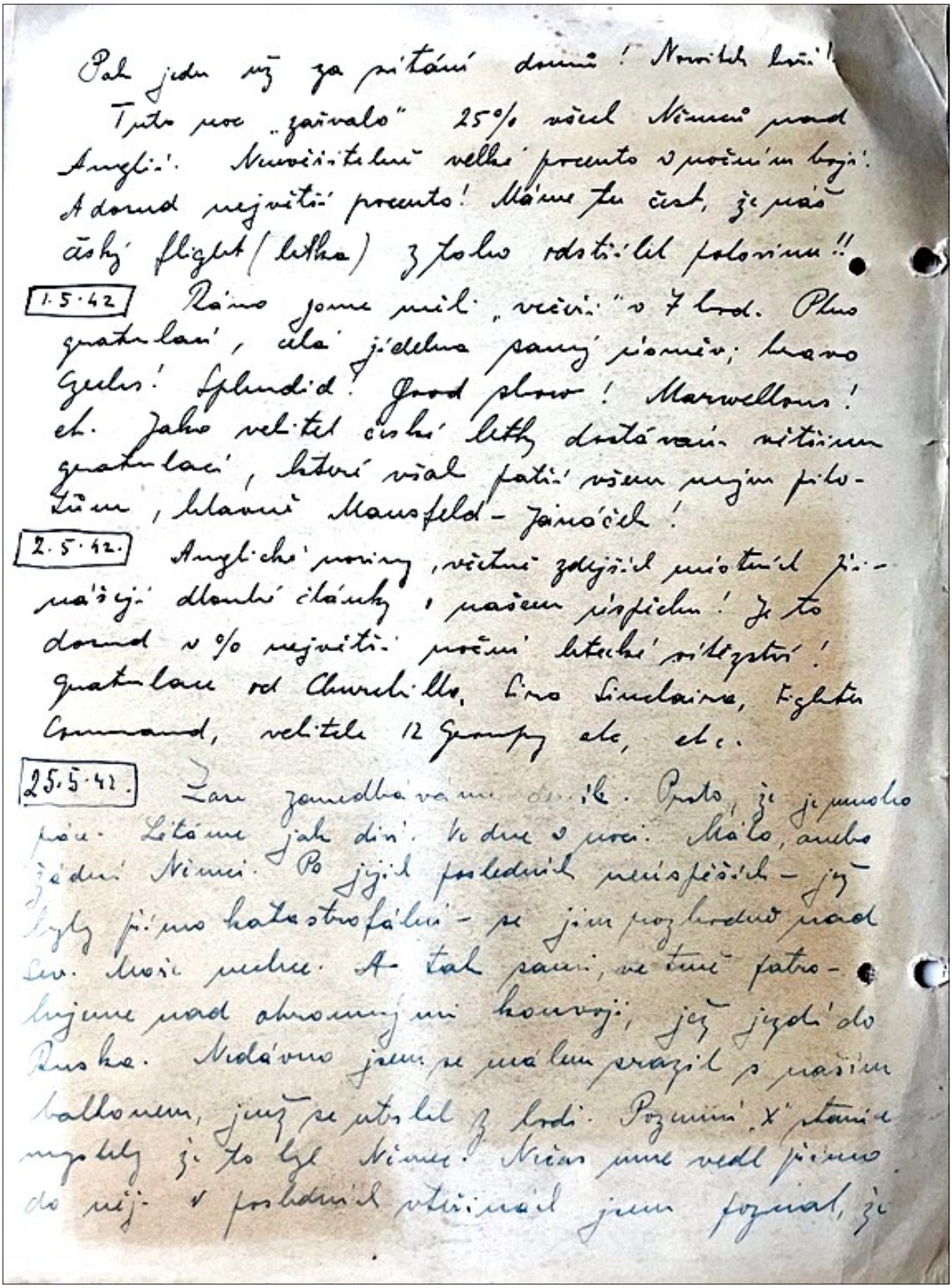

Pak jeden už za přítání domů! Nových bitev!
Tyto noci „zavalo" 25% všech Němců nad Anglií. Nevěřitelně velké procento v poměru bojů. A dosud nejvyšší procento! Máme tu čest, že náš český flight (letka) z Tobruku odstřelil polovinu!!
1.5.42 Ráno jsme měli „večeři" v 7 hod. Plno gratulací, ale jedeme zase jiných písmen; hrano Gentes! Splendid! Good show! Marvellous! ch. Jako velitel české letky dostávám mnoho gratulací, které však patří všem mým pilotům, hlavně Mansfeld – jasněch!
2.5.42. Anglické noviny, všechny zdejší místní přinášejí dlouhé články o našem úspěchu! Je to dosud v % nejvyšší počet letecké sestřelů! gratulace od Churchilla, Sira Lindsaye, Fighter Command, velitele 12 Group etc, etc.
25.5.42. Zase zamračováno dnes. Proto, že je mnoho práce. Létáme jako diví. Ve dne v noci. Málo, anebo žádní Němci. Po jejich posledních měsíčních – již lehký přímo katastrofálních – se jim pozdvihnul nad čím moře mraků. A tak zase, ve dne patrolujeme nad obrovskými konvoji, jež jedou do Ruska. Nedávno jsem se málem srazil s naším balonem, jenž se utrhl z lodi. Pozoruji „x" stovek metrů je to lze Němec. Nikam jsme vedl přímo do něj. V posledním okamžiku jsem poznal, že

Z oblohy ti hrůzy mne mrazily. „Hallo, Contact 26, we have a Bandit for you – fly vector 270°!" Letíme tedy zpět k poloze, objevujeme znova 4 kanony a 6 kulometů! Můj angl. pozorovatel zapíná svůj „X" přístroj a gratuluje tím po řeči. V tom dostávání od pozemních „X" stanic jsou přesných hovorů když mi pozorovatel Montgomery hlásí „kontakt". Teď mne vede on! Němec byl pod námi. Snižujeme výšku až na 1.000 metrů nad mořem. Přibližuji se rychlostí 400 km/hod., když mi můj pozorovatel hlásí „Bandit 400 yds ahead". Probírám se zpět zaměřovačem a vidím „hraničního" Dornier. Dohání ji až na 200 m za náš a – odjišťuji mi kanony! Otáčí-ti případ na kulomety a trvá ... – . Dal jsem mu dávku asi 5". Viděl jsem explose po celé ploše Do 217. Začal se mu střílet motor" ale v tom jsem asi zabil střelce a druhý motor, ačkoli střel se bezohledně vzpouzela k řeči až přestala. Do 217 padal do mraku – filtr to asi dostal taky – fak tiše nad mořem, to zaručí ale tam už na břehu čekal Messerschmitt a doprovází její zajmi kanony. Do 217 v plamenech spadl do moře – Ten byl za Ercu! Přistáli jsme na FZ falonu s Messerschmitty!

Už jsme si podělali „praktickou interruptio" s jedním Angličanem. Navíc jsem šel po tmě. Měl jsem dno o zamíchání jak podávno toho Dornicra. Shoda, že to nebyl „bandita"!! Nad ránem byl krásný měsíček když jsme přistáli se z hodiny v noci. Nemáme mírné večeře a snídaně + famérování. (Jsme zde obrovně.)

Na „dispozici" jsme zatím krásně ale mamě jsou přicházíme. Rostě to pomalu. Bavíme se se psem „Dopy". Rozumí, chytrý (mozný!) pes.

26·5·42 krásný den. Rano ostrá střelba na parkáně. Ustřelil jsem jí první dávku z kanonu. Ten náš „Beaufighter" je strašná zbraň. Nedivím se, že hodně trefíme Němce, že to těmě vždy explodují se vzduchem.

Máme nové camouflované mašiny - modro-bílé. Je to, myslím, nejlepší kamuflóž pro nás. Ten krásný let nad mraky nad Sev. mořem. Musel jsem se ale vrátit pro poruchu „X" přístroje. Moje mašina se v mraku „obrazu" úplně z oka ztratí. Ponalu jsem ani nevidíl křídlo.

27·5·42 Adam jelo na Rean. a malém to rozbil při startu. Odpoledne jak na jízdě na Wroclaw, kde jsme plachtili. Samo jízdě jsem domů psát nebudu, musel bych vše vrátit.

Vím se dovídám z radia, že „naši v Praze málem zabili Heidricha." Stáří pravo s jiné hrozby v pražském rozhlase. Už se těšíme na první Němce, které pošlapáme!!

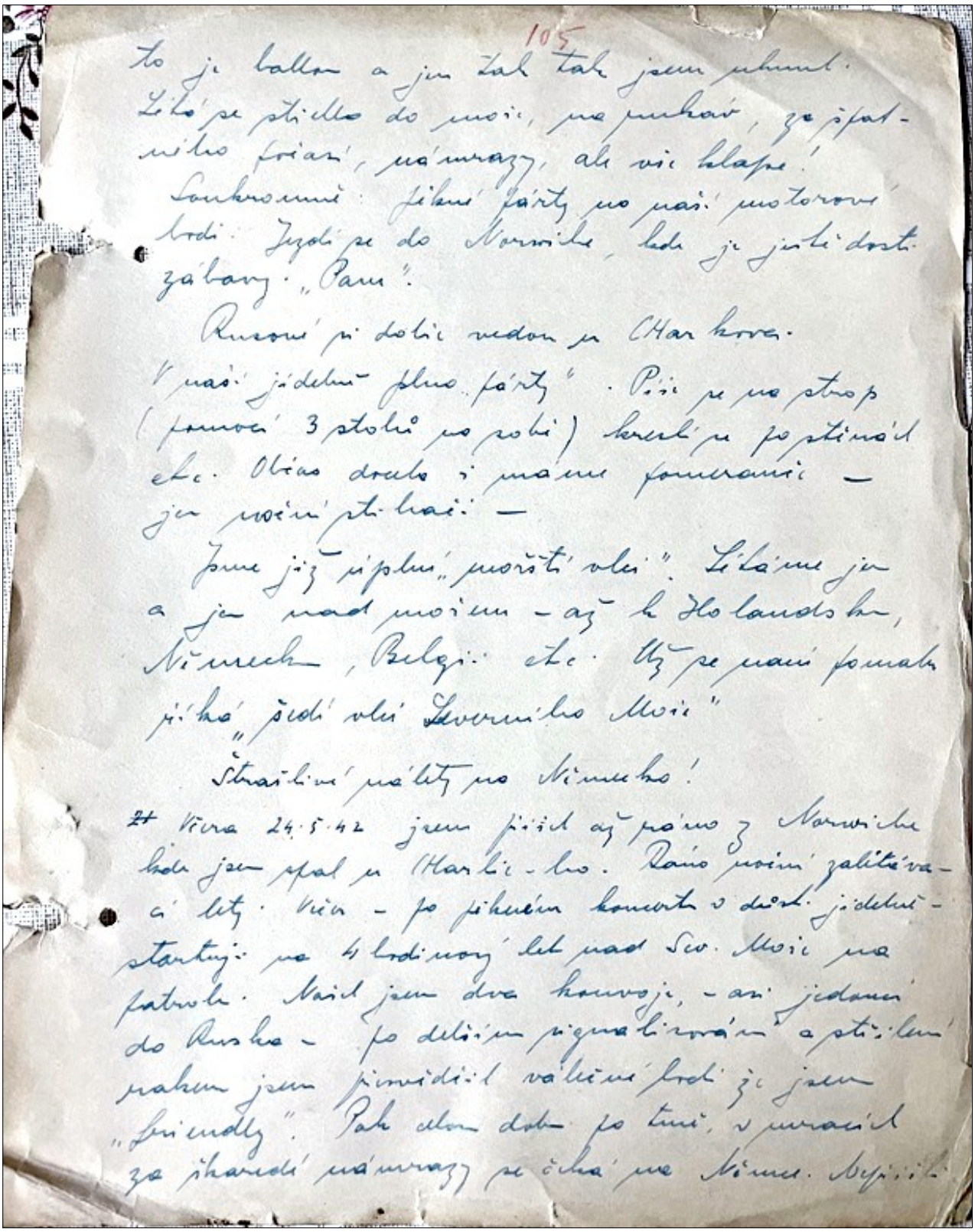

105

To je balon a jen žal tak jsem plnil. Lítá se stále do moře, na pumpár, za špatného počasí, málnazy, ale vše klape!

Současně: jídelní lístky na naší motorové lodi. Jezdí se do Norwiche, leda je jistě dosti zábavy. „Pam".

Ruské je dobře vidět u Charkova. V naší jídelně „plno lístky". Píše se na strop (pomocí 3 stolů se pobí) berou se postínadlo atd. Občas dostane se mámě pomeranč — jen mální příhoda —

Jsme již „plnou" „mořští vlci". Létáme jen a jen nad mořem — až k Holandsku, Německu, Belgii atd. Už se naší pomalu říká „jedí vlci Severního Moře"

Střídání měsíce na Německo!

24 Víra 24.5.42 jsem přijel až přímo z Norwiche leda jsem spal u Charlie-ho. Dano mám zaměstnání letky. Víra - po jiném kamarádu z dětství - stanuje na 4 hodinový let nad Sev. Moře na patrole. Naši jsem dva kamarádi, - ani jednou do Ruska - po delším pátrání a přistání nahoru jsem přemýšlel vášnivě leda je jsem „friendly". Pak dlouhou dobu po tmě, v průměru za jakéhokoli málnazy se čeká na Němce. Nepřátele.